

mange forskellige Vanskeligheder, det frembød, og som Folk, ved at gøre nærmere Bekendtskab med Sagen, fandt det ikke saa let at tage Stilling til. Men, som sagt, det Spørgsmaal har sin store Betydning og vil vist nok have sin store Nytte. En af de Grunde, hvorfor et almindeligt, centralt Tilhyn med Sindssygeanstalterne er af Interesse, er den, at Sindssygeomsorgen for Tiden her i Landet er fordelt paa saa mange Hænder. For det første er der de private Anstalter; dem have vi nu kun saa af, men skulde vi saa flere, blev det end mere nødvendigt at faa et centralt Tilhyn. Men saa have vi et temmelig stort Antal kommunale Anstalter, som jo staa under ganske andre Overtillinger end Justitsministeriet, og som Justitsministeriet egentlig ikke har noget at gøre med eller noget videre at sige over. Forholdet er det, at hver enkelt kommunal Autoritet, hvert Amt eller hvem det nu er, der etablerer saadanne Indretninger, i Grunden selv laver dem, som de ville. I Reglen udfordres der ganske vist højere Approbation paa et Slags Reglement, og ad den Vej kan man jo ogsaa nok virke lidt til at fremkalde en vis Ensartethed, men det kan dog ikke nægtes, at naar Sindssygeomsorgen er spredt paa saa mange forskellige Autoriteters Hænder, som den for Tiden er, vil det være rigtigt og hensigtsmæssigt at faa et centralt Overtillyn med Sindssygeanstalterne. Det bliver vel for saa vidt en Slags Begrænsning i de kommunale Autoriteters Eneherredomme, men det maa de finde sig i, naar Tilhynet ellers organiseres paa rigtig Maade. Det er derfor en Opgave, som jeg har min Opmærksomhed henvendt paa, og som jeg gerne vil fremme.

En Hindring, som en saadan Ordning vil støde paa, er den, at Embedslægerne rundt om her i Landet have saa ringe psykiatrisk Dannelse, og det kan ikke godt være anderledes. Lægevidenskabens deler sig jo nuomstunder i saa mange Brancher, at den almindelige Læge ikke saa godt kan kende alle Specialiteter, og det store Flertal af de almindelige Læger har slet ikke modtaget nogen videre psykiatrisk Uddannelse eller nogen særlig Uddannelse i Retning af Kendskab til Behandlingen af Sindssygdomme. Nogle enkelte af dem kunne som Kandidater have været et Par Aar paa et Sindssygehospital og ere saa naturligvis noget mere kyndige deri end andre, men det gælder kun om et lille Mindretal af dem. Og under de nuværende Forhold, hvor vore Embedslæger væsentlig kun ere Distriktslægerne, have disse egentlig ikke nogen Uddannelse, der er forskellig fra de andres; de have ikke

mere end de andre modtaget nogen hygieinisk eller psykiatrisk Uddannelse. Det er væsentlig kun et Anciennetetsspørgsmaal, om man skal kunne rykke op til at blive Distriktslæge, og deraf følger, at Embedslægerne Landet rundt kun have en temmelig ringe psykiatrisk Uddannelse. Det er et Forhold, som ikke godt kan forandres, uden at man gaar til en anden Organisation af Embedslægevæsenet, hvorved det bliver muligt at stille særegne Fordringer til en Embedslæge. Disse Fordringer ville nu aldrig kunne gaa saa vidt, at Embedslægerne alle sammen skulde være fuldstændig uddannede Psykiatre. Derom kan der vist ikke være Tale, selv om man fra den nuværende Distriktslægeinstitution vilde gaa over til den Fysikatinstitution, som Sundhedskollegiet i sin Tid har anbefalet. Men noget mere kunde der naturligvis nok fordres i den Retning, og da navnlig, at de, der vilde attraa disse Embedslægeposter, skulde underkaste sig et særligt Kursus, som gik i den Retning, som der var specielt Brug for. Den Omstændighed, at man saaledes ikke har et saa stort Antal psykiatrisk uddannede Embedslæger omkring i Landet, som ønskeligt er, vil jo altid medføre, at Ordningen bliver mindre fuldkommen. Men som sagt dette Spørgsmaal er Genstand for min Opmærksomhed, og jeg har læst ikke saa lidt og søgt ikke saa faa Oplysninger om mange her hen hørende Forhold. Jeg skal ogsaa forsøge paa at bringe Sagen frem paa Rigsdagen i Form af et Forslag.

A. Sørensen: Jeg gaar ud fra, at dette Lovforslag gaar i Udvalg, og vil derfor tillade mig at henstille til et eventuelt Udvalg, at det modtager Lovforslaget med den Kritik, hvormed det maa mødes. Det ærede Medlem, der talte først (Bernsen), gik jo ud fra, hvad man selvfølgelig maa gaa ud fra, naar der kommer et Lovforslag om Udvidelse af en Sindssygeanstalt, at der mangler Plads til Patienter, at der nu er kommet saa mange ny Tilfælde frem, eller at der paa private Anstalter er saa mange Patienter, der høre hjemme paa en Statsanstalt, at der ikke er Plads paa denne, og at der derfor maa gøres noget ekstraordinært og navnlig udføres Byggeforetagender, for at

Rettelse.

Sp. 1033, L. 22 og 23: „(Røffentved: Sa)“, læs: „(S. Page: Sa)“.